

Chút gì để thương

Thời gian qua mau quá! vậy mà một tuần đã trôi qua, 7 ngày như một giấc mơ đẹp, với tôi con số 7 dường như đem lại một cái gì mới và niềm tin trong Phật Giáo

Nhớ hoài tuần trước giờ này tôi đã thức dậy để chờ đón một niềm vui đến, niềm vui đã kết hoa từ năm nào khi tôi có dịp cùng chị Tâm Hải Đức đến làng, con đường xa diệu vợi cả 1000Km mà anh chị đã đem đến cho tôi một kỷ niệm trong tình nghĩa thân thương, từ đó tôi đã coi như anh chị ruột, nhớ những buổi sáng tờ mờ 5 giờ chúng tôi đã thức dậy cùng nhau thiền hành và tụng lên những lời kinh nguyện. Chiều đến 2 chị em chúng tôi ngồi trong thiền đường cùng nhau xướng lên 12 lời nguyện của Đức Quán Thế Âm

1-Con xin mở rộng lòng thương và tìm cách bảo vệ sự sống, niềm tin, hạnh phúc của mọi người và mọi loài

2-Con xin mở rộng tâm hiểu biết, để có thể thấu rõ được gốc rễ khổ đau của mọi người, mọi loài và tìm cách nâng đỡ hộ trì

3-Con xin từ bỏ những tập khí tham ái, hờn giận, trách móc, phê bình, chỉ trích và bạo động, để có thể vui sống với mọi người và mọi loài.

4-Con xin nguyện cho tự thân, gia đình, thân bằng quyến thuộc con, mọi người và mọi loài đều được sống an toàn, thuận hòa và thanh thoi

5-Con xin nguyện ngồi vững chãi để lắng nghe người thân, bạn hữu và người khác nói năng, tâm sự. Dù cho những lời nói ấy có xúc phạm đến tự ái, tự ngã, và cá tánh của con, con nguyện không bao giờ tranh cãi, thù ghét và không đối đáp bằng những lời thiếu từ hòa, khiếm nhã

6-Con xin nguyện thường xuyên trở về với hơi thở, tập dừng lại sự suy nghĩ, nói năng để lắng nghe tiếng chuông tỉnh thức và mọi âm thanh khác. Con biết rằng, mỗi âm thanh đều có mang thông điệp của sự yêu thương và năng lượng tuệ giác màu nhiệm

7-Con xin nguyện cho người đau chóng lành bệnh, người già được săn sóc, người mệnh chung có đủ duyên lành sanh về cảnh giới Tịnh Độ

8-Con xin nguyện cho kẻ đói nghèo được no cơm ấm áo, kẻ tội lỗi sớm biết ăn năn, kẻ tù đày mau thoát ngục tối, kẻ tàn tật được thân tướng tốt đẹp, kẻ nghiện ngập được tỉnh cơn mê, kẻ sát nhân tự buông bỏ khí giới

9-Con xin nguyện cho mọi người và mọi loài sớm nhận ra tự tánh thương yêu bình đẳng của nhau. Đừng ai coi nhẹ tánh mạng của ai, đừng ai vì oán thù, ganh tị, ích kỷ mà gây khổ đau cho nhau.

10-Con xin nguyện cho hành tinh xanh này, muôn đời là trái đất xinh tốt, không bị tàn hoại, ô nhiễm. Phương nào nơi đâu cũng sản sanh nhiều dòng sông tươi mát, nhiều loại dược thảo, ngũ cốc, hoa trái thơm ngon để dâng hiến cho con người và muôn loài no đủ

11-Con xin nguyện cho mọi người và mọi loài sớm thành tựu được giới đức thanh tịnh, định lực vững chãi, trí tuệ viên minh để chúng con có thể cùng nhau

thi thiết hạnh lành, cứu giúp những ai đang bị đọa đày, giam hãm trong địa ngục tăm tối

12-Con xin nguyện cho con, mọi người và mọi loài có đầy đủ diệu lực, ngàn tay ngàn mắt và tự tại vào ra 3 cõi. Chúng con nguyện cùng với các vị Bồ Tát lớn, thừa tự sự nghiệp cứu độ chúng sanh như Chư Phật đã và đang thực hiện trong mười phương thế giới.

mà nghe như tình thương của Mẹ hiền Quán Thế Âm chan hòa lên tất cả muôn vật, muôn loài. Hạnh phúc làm sao khi con người biết thương và hiểu nhau trong tinh thần chia sẻ, đùm bọc như trái tim và hơi thở của mình

Chờ mãi 2 giờ chiều tôi ra nhà ga đón chị, xe S-Bahn chạy qua, đường rầy thăm thăm xa hút mà chẳng thấy bóng dáng chị đâu, bỗng điện thoại reo vang tiếng chồng chị bên kia đầu dây

- "chào cô Mai, bà Hoa tới trễ 1 tiếng 2.55 giờ mới tới".

Tôi hỏi lại: tức là 3 giờ thiếu 5 hả anh?"

- „ừ. 3 giờ thiếu 5, M. cứ về đi lát nữa ra đón bà".

Trời ơi! tội chị qua chuyến xe dài dằng dặc mà còn trễ, giờ này chắc chị đói, chắc chị bơ phờ! ui da cũng tại tôi; cái tôi, lúc nào cũng nhõng nhẽo, đã gọi chị lên chơi vì cả nhà đi vắng mà quên hẳn chân chị đau, quên cả đường xa dịu vợ, tốn tiền, tốn bạc. Thành thật mà nói lúc gọi chị, tôi nghĩ chị không đi, vì thời gian gần đây chị thường nói với tôi lúc này chỉ thích ở nhà, ngại đi lắm. Ai dè! vì tình thương chị đã đến thật, tôi vừa cảm động vừa tự trách mình, tôi vừa tiếc tiền xe mà chị hay thường kể gom góp lại qua những sợi dây chuyền, những thủ công mà chị đem bán để dành dụm giúp người này kẻ nọ, hi...nhưng mà tôi cũng khoái trá lắm khi tưởng tượng ra chị ve từng giây vụn để làm thành sản phẩm thiết là dễ thương cho người đeo lên cổ, trong đó cũng có tôi góp công kê gào mà, (kêu réo chị lên chơi, kêu réo chị với công việc từ thiện nhỏ)

Tôi gọi dt về cho Truyền cô hàng xóm để nói rằng chị Hoa đến trễ, cứ từ từ ...đồ....bánh xèo. Truyền bảo tôi lấy xe về chỗ thức ăn rồi 2 chị em ra đón luôn Giờ đã điểm! 3 giờ thiếu 5 tôi đứng bên đường rầy số 2, chỉ còn 5 phút mà sao thời gian như ngừng lại...

Bỗng reeng reeng, dt lại gọi "Mai ơi, bà tới trễ 5 phút, nhưng cũng sắp tới rồi đường rầy số 2". Tôi lại vội vã chạy xuống lấy xe để qua bên đường trong khi cô bạn vẫn thong thả hái lá Löwenzahn cô quảng cáo để trị bệnh ung thư. Cơ khổ chưa! rõ thật chị HH đã đến rồi mà còn làm bác sĩ đông y, tôi nghĩ thầm như vậy, nhưng rồi cũng chiều bạn, chân tôi bước xuống thật nhanh để lấy xe. Mèn ơi! cô bạn tôi leo lên giờ mới quỳnh quáng vì thấy đường rầy bên kia xe đã tới vội hỏi tôi: „de lại, de lại“. Bực mình tôi gát: "xe buýt chân dằn như vậy làm sao mà de, de để đâm vô nó hả?", giờ nghĩ lại tôi phì cười: người không biết lái lại dạy người lái, mà người lái thì 30 năm vẫn chưa thành nghề...lái thạo!

Hu...hu.... xe đã chạy! chị đâu rồi? chả lẽ lại vượt chuyến tàu, tôi gọi dt về cho anh T, mèn ơi! chắc anh cũng đau khổ mà cũng buồn cười, "thôi để tui đưa dt cho M gọi bà hé!"

- "dạ, em quên không hỏi chỉ số dt" .

Ờ mà có sao, 2 chị em "cùng 1 tầng số mà! người đi quên mà người đón cũng chẳng nhớ ra, chỉ vui trong niềm vui...tương phùng". Tôi và cô bạn đứng trên con đường rầy vắng lặng, S-Bahn đã xa hút ngàn trùng hồng biết có mang theo chị đi không? Bỗng cô T la lớn "chị M, kìa chị Hoa bên kia thấy không thấy không? Trời làm sao tôi thấy được với con mắt 8 độ tôi chỉ thấy lờ mờ...nhân ảnh bóng như con kiến màu áo nâu. Truyền gọi to "chị Hoa! chị Hoa!" . Đứng rồi chị Mai ơi, chị lấy xe qua bên kia đường đợi, em chạy đón chị H nha. Hi...hi.... chị không lạc rồi!

Chờ độ 5 phút, chị tới dáng mệt nhọc thất thểu "giận rồi! không thèm ngó mặt nữa không đón đúng giờ" .hi---hi---- tôi cười "muru sự tại nhân thành sự tại thiên mà, tại cái xe buýt mắc dịch không de được" thôi, mời chị lên xe về nhà xoi...bánh xèo đói bụng cả rồi

4 giờ chiều chúng tôi ăn trưa, trên bàn bày biện bánh xèo thật hấp dẫn, cô bạn tôi làm khéo quá y hệt như bánh xèo Hiền Vương năm nào còn bên quê nhà, mỏng tanh, giòn rụm, chị ăn ngon lành với những cọng cải xanh, vzuì qua là vduì trong ngày hội ngộ (hồng phải đại thắng à nha), chị tấm tắc khen bánh ngon, phần tôi mắc ...ăn nên không khen được, lòng thâm nghĩ, hên mà cô bạn không có thời gian để làm món tráng miệng bánh ít trần như cô nói mà 2 chị em tôi đã cười trong điện thoại trước ngày chị lên đường "cái gì kỳ vậy tráng miệng đồ ngọt chứ ai lại đồ mặn!" ha..a...mặn tráng mặn mới là hay ăn xong uống nước cho thấm mùi vị, cho nhớ hoài bữa khoản đãi ngày hôm nay của cô bạn láng giềng" cũng may trời thương đó các bạn ơi chứ bụng đâu mà trần nữa!

Ừ, quên nữa tôi gọi cô Loan qua để giới thiệu với chị Hoa người bạn vai em mà tôi rất thương mến, cô nói đau nhưng tôi nhất định gọi cho bằng được, chị H cản nhưng cũng không xong, khi cô bé vào cửa mặt không còn chút máu, ngồi phịch xuống ghế vậy mà sau 15 phút, mặt cô hồng đỏ nói chuyện cười đùa như pháo rang, tôi hên hoang khoe tài "đó chị thấy chưa em biết mà, niềm vui đã chữa lành bệnh ". Loan cười sặc sụa, Tinh thần đã làm con người vui khỏe, hay thiệt ! Dùng cơm xong chúng tôi lấy xe đi dạo Dietzenbach, cô Truyền muốn quảng cáo tiệm Thổ bán chanh mà làm như thể trên toàn nước Đức này không có tiệm chanh vậy, đường sửa xe chạy vòng quanh, Biết nói sao bây giờ đành ngụy biện „đưa chị coi thành phố nơi tụi em ở!“

Đêm đã khuya, các bạn ra về còn lại tôi và chị, 2 chị em ngồi trong im lặng kể nhau nghe những vui buồn tôi rủ chị sáng mai đi thăm bà nội các cháu, mặc dù tôi biết trong quá khứ có những điều chị không hợp với bà, nhưng với hạnh nguyện mang niềm vui đến cho người tôi vẫn rủ chị, tôi muốn tuổi già nội các cháu có niềm vui và thành tâm mà nói tôi muốn nói lại tình cảm của bà và chị, chị vui vẻ đã cảm thông và nhận lời.

Sáng thứ bảy chúng tôi lái xe đi thăm nội, tiện trên con đường ghé vào HTT, trước mua giúp cho hội sau cũng có ít quà để chị gửi đi cho những người thân thương, mèn ơi bà bán hàng thấy 1 đồng đồ la lên "Mein Gott!" Tôi cười nói với bà bán hàng: „chị tôi mua cho người tị nạn“ - bà hỏi lại "thật ư?" và rất vui vẻ. Chúng tôi mang "1 đồng chiến tích oai hùng vào cốp xe rồi cười rúc rích" sau

đó chờ chị tới viện dưỡng lão để thăm bà nội, tới nơi bà đã vào phòng ăn, 1 lát người ta đẩy bà về phòng, bà nội nhìn chúng tôi thoáng ngạc nhiên nhưng ánh mắt reo vui (vì không đúng ngày thăm) bà từ từ lăn xe tới chỗ chị ngồi rồi hỏi

- "Hộ đó hả con, con Hộ!" (người con dâu út) chị H nói không phải, mắt bà thoáng nghi „đúng là con Hộ mà !“.

Tôi vội nói „chị Hoa đó Má" .

Bà đổi lời "thưa bà, lâu quá không gặp bà nên quên "

Chị H đáp "Bác đừng gọi con bằng bà mang tội, hơn 10 năm rồi!"

Bà nội lại trả lời "Bây giờ đã già rồi, các chị lên bà còn tôi lên cụ, thời gian thấm thoát qua mau quá!" .

Tôi thâm phục lối lý luận của Má tôi. Đúng rồi cách an ủi của người già, thời gian qua mọi người đều đánh mất cái tuổi trẻ, cùng đồng hành xa rời dĩ vãng cái tuổi thanh xuân của thời gian, „tre già, măng mọc, ai chẳng qua khỏi 1 lần làm bé thơ, trưởng thành, trẻ, rồi già.“ Một thoáng ngậm ngùi, 1 thoáng tiếc thương thời gian trôi qua như cánh nhận bay lướt trên không, không bao giờ trở lại.

Má vui lắm khi có người đến thăm nói cười, đọc thơ, tôi ngồi bên đút Má từng muỗng ăn nói chuyện vui cho Bà vui : Ủ hồi xưa Mẹ đút con ăn, giờ Mẹ già con đút Mẹ ăn mà khóc trong lòng. Má kể đủ chuyện cho chị H nghe, nhắc lại giờ hấp hối của Ba. Hình ảnh ngày Ba mất lại hiện về trong tôi, trước tuần đó Ba thèm ăn bún măng, tôi đã nấu đem lên Ba ăn ngon lành, còn ao ước trái ớt đỏ thắm, tôi đưa Ba, nụ cười già thật hồn nhiên: „nó đó, nó đó mới nhắc tới là có liền“ Rồi Ba thèm ăn súp măng cua, chiều thứ bảy trời tuyết tôi cố gắng lúc nghỉ giải lao để mua vật liệu về nấu , sáng chủ nhật cho Ba ăn, nhưng đã muộn màng, nồi súp măng cua chưa thành thì Ba đã ra đi, nghe những người chăm sóc kể lại Ba đi trong bình an, dễ thương lắm, họ lấy súp cho Ba ăn, Ba cảm ơn rồi nhoẻn cười trút hơi thở cuối cùng.

Cám ơn chị HH đã cho Má xả tâm tư, tình nghĩa vợ chồng hơn 60 năm trường gắn bó. 2 năm rồi đó Má làm sao quên được giờ phút cuối cùng trong cuộc đời 2 người vào dưỡng lão và Ba đã bỏ ra đi cho Má bơ vơ sau 6 tháng trường rồi ngôi nhà thân yêu để về cùng sống chung dưới mái nhà tình thương, không máu mủ, không ruột thịt, nhưng đồng cảnh; cảnh già yếu không tự mình săn sóc được. Cũng may xứ sở này nhân bản, coi trọng mạng sống con người, chứ như còn lại VN thì chẳng biết ra sao. Cám ơn nước Đức đã cứu mang những đứa con lưu lạc của đất Mẹ VN do bàn tay CS gây ra.

Chúng tôi chào Má ra về, chị H đẩy Má vô phòng tắm để rửa tay, rồi đẩy vô giường, chị đắp chăn cho Má. Má cầm tay chị méo máo: " Đến thăm, bây giờ ai cũng về tôi buồn, cám ơn chị" . Tôi cúi lòng quay đi dấu 2 dòng lệ.

Chị Hoa cúi xuống nắm tay Má như hứa rằng con sẽ đến thăm Bác nếu có dịp, rồi hôn Má tôi từ giã ra về

Chị H Hoa ơi em cám ơn Chị, ít nhất trong những giây phút ngắn ngủi đã đem đến cho Má chút niềm vui. Má đã cười ra tiếng mà phải nói ít khi tìm gặp từ khi Má vào Dưỡng lão. Mèn ơi, không ngờ bánh quế của chị Má nhai rôm rộp còn đòi giữ lại nữa chứ! ừ, Má ăn đi chị đã cuốn lại những tình thương trao trọn cho

Má, bánh quế nước dừa, hương vị Quê Hương mà giờ đây như xa cách ngàn trùng với Má.

Chúng tôi ra về 2 giờ chiều, chị Hoa nói: „sớm hôm qua được 1 tiếng“, chiều nay chỉ có 2 chị em sao thời gian trôi quá nhanh, dự định đi khóa tu rước đèn hoa đăng nhưng rồi kiếm không ra đường để đến, mặc dù vậy chúng tôi cũng vui, rủ nhau đi dạo trong rừng, con đường mà đã có lần chị đến thăm vào mùa hè 2 chị em dung dăng ngồi trên ghế đá. Lại chuyện cũ, lại kể nhau nghe những ngày bên làng, những chia sẻ vui buồn cả đời lẫn đạo. Chúng tôi cũng không tiếc vì không dự được khóa tu, là người con Phật 2 chị em thường áp dụng 2 chữ „tùy duyên“, duyên đầy đủ thì mọi việc thành tựu, duyên không đủ thì cũng vui mà đón nhận niềm vui khác trong sự an lạc, hài hòa

Sáng chủ nhật 7 giờ sáng khi tôi thức giấc thì chị đã pha trà, chị sửa soạn để về lại Stuttgart, 3 ngày trôi qua nhanh, chị không cho tôi tới ga Ffm vì sợ tốn tiền vừa sợ bị rận

- "M đưa chị ra ga thôi được rồi" .

- Tiễn chị lên xe lòng tôi bù ngùi, chị đã đến và đã đi với bao kỷ niệm. Ừ, bài hát nào đó mà hồi nhỏ tôi hay nghe ngao "sống trong đời sống cần có 1 tiếng cười, để gió cuốn đi, gió cuốn đi cho mây bay qua dòng sông, ngày vừa lên hay đêm tối mênh mông, ôi trái tim ..."

Xe lại chuyển bánh, bóng chị xa mờ về lại gia đình, hình ảnh chiếc áo nâu, cái mũ nâu của chị hiền hòa, màu nâu của đất, tôi lặng lẽ về nhà, cuộc đời là vậy có hợp rồi có tan nhưng tâm thức tình yêu chân thật luôn còn nguyên vẹn
cám ơn Chị thời gian ngắn ngủi nhưng đọng đầy tình nghĩa chị em nơi xứ lạ quê người, đó là hạt giống Bồ Đề mà chúng ta luôn nuôi dưỡng, cám ơn chị đã cho Má chút niềm vui trong tuổi xế chiều cô quạnh

Cám ơn anh Tôn đã cảm thông

Cám ơn 2 bạn Truyền và Loan đã góp niềm vui trong ngày chị Hoa đến

Sáng nay trời đã vào Xuân, nắng ấm cây cỏ bắt đầu đơm hoa, nảy lộc, những ngọn cỏ đong đưa cảnh thái an bình chi lạ, mùa đông đã đi qua. Tôi khe khẽ ngâm bài thơ còn trong ký ức của một thuở nào:

„Bên lề kết nghĩa thân thương

Thời gian dấu ấn vô thường qua mau

Tóc xanh nay đã bạc màu

Thời gian nối tiếp nhịp cầu tử sinh

Ta về khơi lại tâm linh

Dệt vần thơ gửi đạo tình vào trang »

Tiểu Mai

2.4.2017 viết để tặng chị Tâm Hải Đức - Lục Bình

www.vietnamvanhien.net